

Europeiska
unionens råd

Bryssel den 7 februari 2020
(OR. en)

14127/19

**Interinstitutionellt ärende:
2018/0412 (CNS)**

**FISC 447
ECOFIN 1016**

RÄTTSAKTER OCH ANDRA INSTRUMENT

Ärende: RÅDETS DIREKTIV om ändring av direktiv 2006/112/EG vad gäller införandet av vissa krav för betaltjänstleverantörer

RÅDETS DIREKTIV (EU) 2020/...

av den

om ändring av direktiv 2006/112/EG vad gäller införandet av vissa krav för betaltjänstleverantörer

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 113,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande¹,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande²,

i enlighet med ett särskilt lagstiftningsförfarande, och

¹ Yttrande av den ... (EUT C ...).

² EUT C 240, 16.4.2019, s. 33.

av följande skäl:

- (1) I rådets direktiv 2006/112/EG¹ fastställs beskattningsbara personers allmänna redovisningsskyldigheter vad gäller mervärdesskatt.
- (2) Den ökande omfattningen av elektronisk handel (nedan kallad *e-handel*) underlättar gränsöverskridande försäljning av varor och tjänster till slutkonsumenter i medlemsstaterna. I detta sammanhang avses med gränsöverskridande e-handel leveranser efter vilka mervärdesskatt ska betalas i en medlemsstat, samtidigt som leverantören är etablerad i en annan medlemsstat, i ett tredje territorium eller i ett tredjeland. Bedrägliga företag utnyttjar dock e-handelns möjligheter i syfte att nå otillbörliga marknadsfördelar genom att kringgå sina mervärdesskattskyldigheter. Om principen om destinationsbaserad beskattning tillämpas, eftersom konsumenterna inte har några redovisningsskyldigheter, behöver konsumtionsmedlemsstaten lämpliga verktyg för att upptäcka och kontrollera sådana bedrägliga företag. Det är viktigt att bekämpa gränsöverskridande mervärdesskattebedrägeri som begås av företag som idkar bedräglig verksamhet på området för gränsöverskridande e-handel.

¹ Rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, 11.12.2006, s. 1).

- (3) Vid de allra flesta onlineinköp som görs av konsumenter i unionen utförs betalningarna genom betaltjänstleverantörer. För att tillhandahålla betalningstjänster innehar betaltjänstleverantören särskild information för att identifiera mottagaren, dvs. betalningsmottagaren, av den betalningen, tillsammans med uppgifter om datum, belopp och ursprungsmedlemsstat för betalningen och om huruvida betalningen har initierats i näringsidkarens fysiska lokaler. Denna särskilda information är särskilt viktig i samband med en gränsöverskridande betalning där betalaren befinner sig i en medlemsstat och betalningsmottagaren i en annan medlemsstat, i ett tredje territorium eller i ett tredjeland. Sådan information är nödvändig för att skattemyndigheterna i medlemsstaterna (nedan kallade *skattemyndigheterna*) ska kunna utföra sina grundläggande uppgifter att upptäcka bedrägliga företag och kontrollera mervärdesskatteskyldigheter. Det är därför nödvändigt att betaltjänstleverantörer gör denna information tillgänglig för skattemyndigheterna för att hjälpa dem att identifiera och bekämpa gränsöverskridande mervärdesskattebedrägeri.

- (4) För att bekämpa mervärdesskattebedrägeri är det viktigt att det finns en skyldighet för betaltjänstleverantörer att föra tillräckligt detaljerad dokumentation över och rapportera om vissa gränsöverskridande betalningar som definierats som sådana genom den plats där betalaren och betalningsmottagaren befinner sig. Det är därför nödvändigt att definiera det begrepp som avser den plats där betalaren och betalningsmottagaren befinner sig och hur dessa platser kan identifieras. Den plats där betalaren och betalningsmottagaren befinner sig bör endast medföra dokumentations- och rapporteringsskyldighet för betaltjänstleverantörer som är etablerade i unionen, och denna skyldighet bör inte påverka reglerna i direktiv 2006/112/EG och rådets genomförandeförordning (EU) nr 282/2011¹ vad gäller platsen för en beskattningsbar transaktion.
- (5) Betaltjänstleverantörer kan på grundval av uppgifter som de redan innehar fastställa den plats där betalaren och betalningsmottagaren befinner sig i förhållande till de betaltjänster de tillhandahåller, med hjälp av en identifierare för betalarens och betalningsmottagarens betalkonto eller en annan identifierare som otvetydigt identifierar och anger platsen där betalaren eller betalningsmottagaren befinner sig. När sådana identifierare inte är tillgängliga bör den plats där betalaren eller betalningsmottagaren befinner sig bestämmas med hjälp av företagsidentifieringskoden för den betaltjänstleverantör som agerar på uppdrag av betalaren eller betalningsmottagaren, i fall då medel överförs till en betalningsmottagare utan att något betalkonto skapas i betalarens namn, när medlen inte krediteras något av betalningsmottagarens betalkonton eller när det inte finns någon annan identifierare för betalaren eller betalningsmottagaren.

¹ Rådets genomförandeförordning (EU) nr 282/2011 av den 15 mars 2011 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för direktiv 2006/112/EG om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 77, 23.3.2011, s. 1).

- (6) I enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679¹ är det viktigt att skyldigheten för en betaltjänstleverantör att bevara och tillhandahålla information om en gränsöverskridande betalning är proportionell och endast motsvarar det som är nödvändigt för att medlemsstaterna ska kunna bekämpa mervärdesskattebedrägeri. Dessutom är den enda information om betalaren som bör bevaras den plats där betalaren befinner sig. Vad gäller information om betalningsmottagaren och själva betalningen bör betaltjänstleverantörer endast åläggas att bevara och till skattemyndigheterna rapportera uppgifter som är nödvändiga för att upptäcka eventuella bedragare och utföra skattekontroller. Betaltjänstleverantörer bör därför vara skyldiga att bevara uppgifter endast om gränsöverskridande betalningar som kan tyda på ekonomisk verksamhet. Införandet av ett tak på grundval av det antal betalningar som en betalningsmottagare mottagit under loppet av ett kalenderkvartal skulle ge en indikation på att dessa betalningar mottagits som en del av en ekonomisk verksamhet och därigenom utesluta betalningar utan kommersiellt syfte. När detta tak har nåtts skulle betaltjänstleverantörens dokumentations- och rapporteringsskyldighet utlösas.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1).

- (7) Det är möjligt att flera betaltjänstleverantörer är inblandade i en enda betalning från en betalare till en betalningsmottagare. Denna enda betalning kan ge upphov till flera överföringar av medel mellan olika betaltjänstleverantörer. Det är nödvändigt att alla betaltjänstleverantörer som är inblandade i en viss betalning omfattas av dokumentations- och rapporteringsskyldighet, såvida inte ett särskilt undantag är tillämpligt. Denna dokumentation och rapportering bör innehålla uppgifter om betalningen från den ursprungliga betalaren till den slutliga betalningsmottagaren och inte om mellanliggande överföringar av medel mellan betaltjänstleverantörer.
- (8) Dokumentations- och rapporteringsskyldigheten bör inte enbart tillämpas när en betaltjänstleverantör överför medel eller utfärdar betalningsinstrument åt betalaren utan också i fall när en betaltjänstleverantör tar emot medel eller löser in betalningstransaktioner för betalningsmottagarens räkning.

- (9) De skyldigheter som fastställs i detta direktiv bör inte gälla betaltjänstleverantörer som inte omfattas av tillämpningsområdet för Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366¹. När betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer inte är lokaliserade till en medlemsstat är det betalarens betaltjänstleverantörer som är föremål för skyldigheten att dokumentera och rapportera uppgifter om den gränsöverskridande betalningen. För att dokumentations- och rapporteringsskyldigheten ska vara proportionell gäller omvänt att endast betalningsmottagarens betaltjänstleverantör behöver föra register när såväl betalarens som betalningsmottagarens betaltjänstleverantör är lokaliserad till en medlemsstat. Med avseende på dokumentations- och rapporteringsskyldigheten bör en betaltjänstleverantör anses vara lokaliserad till en medlemsstat när dess företagsidentifieringskod (BIC-kod) hänför sig till den medlemsstaten.
- (10) På grund av den stora mängden information och dess känslighet när det gäller skyddet av personuppgifter är det nödvändigt och proportionellt att betaltjänstleverantörer lagrar uppgifter avseende gränsöverskridande betalningar under en period av tre kalenderår för att hjälpa medlemsstaterna att bekämpa mervärdesskattebedrägeri och upptäcka bedrägeri. Den perioden ger tillräckligt med tid för att medlemsstaterna effektivt ska kunna utföra kontroller och utreda misstänkta mervärdesskattebedrägeri eller upptäcka mervärdesskattebedrägeri.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 av den 25 november 2015 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG och 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG (EUT L 337, 23.12.2015, s. 35).

- (11) Den information som lagras av betaltjänstleverantörerna ska samlas in av och utbytas mellan medlemsstaterna i enlighet med rådets förordning (EU) nr 904/2010¹, som fastställer reglerna för administrativt samarbete och informationsutbyte för att bekämpa mervärdesskattebedrägeri.
- (12) Mervärdesskattebedrägeri är ett gemensamt problem för alla medlemsstater, men enskilda medlemsstater har inte den information som är nödvändig för säkerställa att mervärdesskattereglerna för gränsöverskridande e-handel tillämpas korrekt eller för att bekämpa mervärdesskattebedrägeri vid gränsöverskridande e-handel. Eftersom målet för detta direktiv, nämligen att bekämpa mervärdesskattebedrägeri, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna var för sig när det finns ett inslag av gränsöverskridande handel och på grund av behovet av information från andra medlemsstater, utan snarare, på grund av åtgärdens omfattning eller verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

¹ Rådets förordning (EU) nr 904/2010 av den 7 oktober 2010 om administrativt samarbete och kampen mot mervärdesskattebedrägeri (EUT L 268, 12.10.2010, s. 1).

- (13) Detta direktiv är förenligt med de grundläggande rättigheter och de principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, i synnerhet rätten till skydd av personuppgifter. Den betalningsinformation som lagras och offentliggörs i enlighet med detta direktiv bör endast behandlas av sakkunniga på området bedrägeribekämpning hos skattemyndigheterna inom gränserna för vad som är proportionellt och nödvändigt för att uppnå målet för detta direktiv, nämligen att bekämpa mervärdesskattebedrägeri. Detta direktiv uppfyller också kraven i förordning (EU) 2016/679 och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725¹.
- (14) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 42.1 i förordning (EU) 2018/1725 och avgav ett yttrande den 14 mars 2019².
- (15) Direktiv 2006/112/EG bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 av den 23 oktober 2018 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av unionens institutioner, organ och byråer och om det fria flödet av sådana uppgifter samt om upphävande av förordning (EG) nr 45/2001 och beslut nr 1247/2002/EG (EUT L 295, 21.11.2018, s. 39).

² EUT C 140, 16.4.2019, s. 4.

Artikel 1

I kapitel 4 i avdelning XI i direktiv 2006/112/EG ska följande avsnitt införas:

”AVSNITT 2A

ALLMÄNNA SKYLDIGHETER FÖR BETALTJÄNSTLEVERANTÖRER

Artikel 243a

I detta avsnitt gäller följande definitioner:

1. *betaltjänstleverantör*: kategorier av betaltjänstleverantörer som förtecknas i artikel 1.1 a–d i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366*, eller en fysisk eller juridisk person som omfattas av ett undantag i enlighet med artikel 32 i det direktivet.
2. *betaltjänst*: affärsverksamhet som anges i punkterna 3–6 i bilaga I till direktiv (EU) 2015/2366.
3. *betalning*: om inte annat följer av de undantag som anges i artikel 3 i direktiv (EU) 2015/2366, en *betalningstransaktion* enligt definitionen i artikel 4.5 i det direktivet eller en *penningöverföring* enligt definitionen i artikel 4.22 i det direktivet.

4. *betalare*: en *betalare* enligt definitionen i artikel 4.8 i direktiv (EU) 2015/2366.
5. *betalningsmottagare*: en *betalningsmottagare* enligt definitionen i artikel 4.9 i direktiv (EU) 2015/2366.
6. *hemmedlemsstat*: en *hemmedlemsstat* enligt definitionen i artikel 4.1 i direktiv (EU) 2015/2366.
7. *värmedlemsstat*: en *värmedlemsstat* enligt definitionen i artikel 4.2 i direktiv (EU) 2015/2366.
8. *betalkonto*: ett *betalkonto* enligt definitionen i artikel 4.12 i direktiv (EU) 2015/2366.
9. *Iban-nummer*: ett *Iban-nummer* enligt definitionen i artikel 2.15 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012**.
10. *BIC-kod*: en *BIC-kod* enligt definitionen i artikel 2.16 i förordning (EU) nr 260/2012.

* Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 av den 25 november 2015 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG och 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG (EUT L 337, 23.12.2015, s. 35).

** Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 av den 14 mars 2012 om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009 (EUT L 94, 30.3.2012, s. 22).

Artikel 243b

1. Medlemsstaterna ska kräva att betaltjänstleverantörer håller tillräckligt detaljerade register över betalningsmottagare och betalningar i samband med de betaltjänster de tillhandahåller för varje kalenderkvartal, för att göra det möjligt för de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna att utföra kontroller av de leveranser av varor och tjänster som i enlighet med bestämmelserna i avdelning V ska anses äga rum i en medlemsstat, för att uppnå målet att bekämpa medvärdesskattebedrägeri.

Det krav som avses i första stycket ska endast gälla betaltjänster som tillhandahållits vid gränsöverskridande betalningar. En betalning ska anses vara en gränsöverskridande betalning när betalaren befinner sig i en medlemsstat och betalningsmottagaren befinner sig i en annan medlemsstat, i ett tredje territorium eller ett tredjeland.

2. Det krav som gäller betaltjänstleverantörer enligt punkt 1 ska gälla när en betaltjänstleverantör under ett kalenderkvartal tillhandahåller betaltjänster motsvarande mer än 25 gränsöverskridande betalningar till samma betalningsmottagare.

Det antal gränsöverskridande betalningar som avses i första stycket i denna punkt ska beräknas med hänvisning till de betaltjänster som betaltjänstleverantören tillhandahållit per medlemsstat och per identifierare, enligt vad som avses i artikel 243c.2. När betaltjänstleverantören har uppgifter om att betalningsmottagaren har flera identifierare ska beräkningen göras per betalningsmottagare.

3. Det krav som fastställs i punkt 1 ska inte gälla betaltjänster som tillhandahålls av betalarens betaltjänstleverantörer för varje betalning om minst en av betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer, enligt betaltjänstleverantörens BIC-kod eller annan företagsidentifieringskod som otvetydigt identifierar en betaltjänstleverantör och dennes plats, är lokaliserad till en medlemsstat. Betalarens betaltjänstleverantör ska emellertid inkludera dessa betaltjänster i den beräkning som avses i punkt 2.
4. Om det krav på betaltjänstleverantörer som fastställs i punkt 1 är tillämpligt ska registren
 - a) bevaras av betaltjänstleverantören i elektronisk form under en period av tre kalenderår efter utgången av det kalenderår då betalningen genomfördes,
 - b) göras tillgängliga för betaltjänstleverantörens hemmedlemsstat eller för värdmedlemsstaterna om betaltjänstleverantören tillhandahåller betaltjänster i andra medlemsstater än hemmedlemsstaten, i enlighet med artikel 24b i förordning (EU) nr 904/2010.

Artikel 243c

1. Vid tillämpningen av artikel 243b.1 andra stycket och utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i avdelning V, ska den plats där betalaren befinner sig anses vara i en medlemsstat som motsvarar
 - a) Iban-numret för betalarens betalkonto eller varje annan identifierare som otvetydigt identifierar betalaren och anger dennes plats, eller om sådana identifierare saknas,
 - b) den BIC-kod eller annan företagsidentifieringskod som otvetydigt identifierar, och anger platsen för, den betaltjänstleverantör som agerar på uppdrag av betalaren.

2. Vid tillämpningen av artikel 243b.1 andra stycket ska den plats där betalningsmottagaren befinner sig anses vara i en medlemsstat, ett tredje territorium eller tredjeland som motsvarar
 - a) Iban-numret för betalningsmottagarens betalkonto eller varje annan identifierare som otvetydigt identifierar betalningsmottagaren och anger dennes plats, eller om sådana identifierare saknas,
 - b) BIC-kod eller annan företagsidentifieringskod som otvetydigt identifierar, och anger platsen för, den betaltjänstleverantör som agerar på uppdrag av betalningsmottagaren.

Artikel 243d

1. De register som ska föras av betaltjänstleverantörer ska, i enlighet med artikel 243b, innehålla följande information:
 - a) BIC-kod eller annan företagsidentifieringskod som otvetydigt identifierar betaltjänstleverantören.
 - b) Betalningsmottagarens namn eller företagsnamn såsom det framgår av betaltjänstleverantörens register.
 - c) Betalningsmottagarens registreringsnummer för mervärdesskatt eller annat nationellt skatteregistreringsnummer, om sådant finns tillgängligt.
 - d) Iban-numret eller, om Iban-numret inte är tillgängligt, varje annan identifierare som otvetydigt identifierar betalningsmottagaren och anger dennes plats.
 - e) BIC-kod eller annan företagsidentifieringskod som otvetydigt identifierar den betaltjänstleverantör som agerar på uppdrag av betalningsmottagaren och anger dennes plats om betalningsmottagaren mottar medel utan att inneha ett betalkonto.
 - f) Betalningsmottagarens adress om sådan är tillgänglig och såsom den framgår av betaltjänstleverantörens register.
 - g) Uppgifter om betalningar som avses i artikel 243b.1.

h) Uppgifter om alla återbetalningar som identifierats som relaterade till de gränsöverskridande betalningar som avses i led g.

2. Den information som avses i punkt 1 g och h ska innehålla följande uppgifter:

a) Datum och tidpunkt för betalningen eller återbetalningen.

b) Belopp och valuta för betalningen eller återbetalningen.

c) Den ursprungsmedlemsstat där betalning erhållits av betalningsmottagaren eller för dennes räkning, den medlemsstat där återbetalning sker, när detta är lämpligt, och de uppgifter som används för att fastställa ursprung eller destination för betalningen eller återbetalningen i enlighet med artikel 243c.

d) Varje hänvisning som otvetydigt identifierar betalningen.

e) I förekommande fall, uppgifter om att betalningen har initierats i näringsidkarens fysiska lokaler.”

Artikel 2

1. Medlemsstaterna ska senast den 31 december 2023 anta och offentliggöra de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.

De ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den 1 januari 2024.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 3

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 4

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den

På rådets vägnar

Ordförande